

„МОНТЕВИДЕО, БОГ ТЕ ВИДЕО“

Филмска уметност најприступачнија је обичним људима. Некада су се филмови гледали само у биоскопима, а данас су чешћи у кућној варијанти и лакше доступни. Филм који је на мене оставио посебан утисак јесте „ Монтевидео, бог те видео " у режији Драгана Бјелогрића, на основу књиге Александра Стојановића, познатог светског, а нашег спортског новинара.

„ Монтевидео, бог те видео" је лирско-драмска прича о људима који су постојали, заљубљеницима у фудбал као спорт у развоју и путу репрезентације Југославије ка Првом светском првенству у фудбалу, у Уругвају, у Монтевидеоу, његовом главном граду, где је постигла највећи успех у историји југословенског сениорског фудбала, освојивши треће место.

Тај успех никада више није поновљен и зато је остао запамћен као највећи. Велика имена попут Александра Тирнанића, Моше Марјановића, Милутина Ивковића, Ивице Бека, Милована Јакшића и дан данас се памте и заслужују поштовање.

Љубав према спорту је надјачала сиромаштво и немогућност да држава, Краљевина Југославија и краљ Александар II Карађорђевић стану иза ентузијазма тих младих људи и подрже их у жељи да оду на Прво светско првенство у Уругвају. Људи којима фудбал није био примарно занимање , показали су и доказали да искрена љубав поткрепљена огромним радом, природним талентом и српском тврдоглавошћу и инатом може да одведе до великих висина.

У позадини целе приче стоје два ратна друга, газда Рајко-власник кафане „Стара Чубура" и берберин, газда Богдан,

који брину о сину њиховог пријатеља Душана, који је погинуо у претходном рату, понашајући се као његови очеви и трудећи се да му усаде праве људске особине и вредности.

Ривалитет два велика београдска клуба „БСК" и „Југославија" пада у воду када циљ постане виши. Селектор, грађевински инжињер, Бошко Симоновић, на чудан начин успева да од разузданих момака начини одличан тим, што доказује и победа над бугарском репрезентацијом. Врло су дирљиве сцене у којима публика у муклој тишини пева химну „ Боже правде" и спонтано прикупља новац за предстојећи пут.

Музика у филму је врло истанчано уклопљена, повезујући фудбалске и ратне мотиве кроз песму „Пукни зоро" и најавну шпицу, тако да Бјелогрићу и композитору Мањифику треба честитати на таквој концепцији.

Оно што мене посебно одушевљава у овом филму је истинитост, односно, историјска позадина, чињеница да су постојали тако млади, упорни, тврдоглави људи који су све што су имали уложили у име тима, државе и народа коме припадају.

Екипа окупљена око Бјелогрића и младих глумаца је овим филмом разнежила српску јавност и скренула пажњу светске. Филм је постао српски амбасадор.

Реплике из филма се често користе у свакодневном животу и шаљу нам поруке из којих можемо доста да научимо. Пошто је слојевитост филма врло изражена па га можемо сагледавати из више углова, тако можемо и више научити.

Често ми кроз главу пролети одговор капитена репрезентације Милутинца на питање који је задатак себи поставио кроз фудбал.

Имајући у виду да је он будући лекар, одговор „Да постанем бољи човек“ може нама младима да покаже да ништа није недостижно и да се уз доста труда, воље и рада све може постићи. Сваки циљ реално постављен је достижан.

Тимски рад екипе на филму довео је до успеха.

Тимски рад младих фудбалера и људи окупљених око наше репрезентације тридесетих година прошлог века довео је до успеха.

Можда је тимски рад рецепт за успех и данас када су људи индивидуалисти, сујетни и врло себични.

То може бити порука нама младима на путу ка одрастању.

Душан Драшковић, ТТ14